

дѣхъ да му помагамъ. Кошара имавме далечъ въ гората. Бѣше мжгляво врѣме. Нашиятъ хора бѣха въ селото. Овцетѣ налѣгаха въ кошарата, а ний се прибрахме въ колибата, подключихме се отвѣтрѣ и заспахме.

— Срѣдъ нощъ е. Пѣгли пропѣха. Кучетата силно залаяха като на вълци. Баща ми рипна, взе брадвата, азъ пипнахъ тоягата, отворихме вратата, па викнахме: „Хайде, Шаро! Дръжъ, Змейчо!“ но веднага се видѣхме заградени отъ десетина души хора, които насочиха пушки върху ни. Едни хванаха баща ми, други — мене. Извиха ни рѣцѣтъ назадъ, вързаха ги съ яки вѣжа и ни подкараха. Отдалечихме се въ гората. Азъ познахъ, че сме въ рѣцѣтъ на грозни разбойници — турци, които върлуваха по нашитѣ мѣста.

Единъ разбойникъ почна да говори съ баща ми. Той го караше да отиде въ селото и донесе 3 оки сребърни пари въ „бейскитѣ кукурузи“. Ако не стори това, то тѣ ще запалятъ къщата ни, ще разграбятъ добитѣкътъ ни и ще ни изколятъ единъ по единъ, като започнатъ отъ мене ... Горкиятъ ми баща! Той имъ се моли, казваше имъ, че нѣмаме толкова пари, караше ги да взематъ половината отъ стадото ни ... но напраздно ... Закоравялото сърдце на разбойника нѣма милость. Тоя звѣръ заскърца съ зѣби, тласна баща ми, па искреця: „Върви за пари; не дойдешъ ли по онуй врѣме, кръвъ ще се лѣе!“ Крещи той и ме гледа съ кървави очи ...